

Милосав Славко Пешић

Ж Е Ћ

Све је почело изненада, случајно, у игри.

Када је генерација отишла на матурантско вече, Јелена и ја узели смо ревију ДВОЈЕ, која је објављивала фотосе љубавних поза и детаљна упутства, одвезли се у викендицу њених родитеља и тамо, прилично касно по данашњим мерилима, упознали телесну љубав.

Припремали смо се за повратак, када сам, листајући ревију, угледао конкурс за избор најлепше тинејџерке. Био је то, у ствари, позив Јелени да изрони из анонимности. Био је то изазов. Била је најлепша у школи и, убрзано, стасавала у лепотицу која ће угрозити варошке божице. Све је имала осим довољно самопоуздања.

Љубио сам је говорећи јој стихове из ПЕСМЕ НАД ПЕСМАМА, убеђивао, молио, преклињао да искористи прилику и конкурише. Са сваким пољупцем, тада то још нисам знао, губио сам је.

Сутрадан је отишла у атеље Јована Грчића. Снимци су, одиста, били изврсни. Профил, анфас, фигура у костиму и, изненадио сам се, један прекрасан, изазован а ипак чедан, снимак у топлесу. Био сам ошамућен гледајући га. Нисам могао да поверујем у толику промену. Јелена се преко ноћи ослободила свих стега.

Тада је почео њен незадрживи успон.

Изабрана је за најлепшу тинејџерку, потом, не прође много, исте године, Јелена поста мис Југославије,

затим европска лепотица и, најзад, пратиља на интернационалној паради красотица.

Докони и злобни у нашој вароши нису могли уста да склопе. Само сам ја знао истину.

Убрзо Јеленине фотографије преплавише свет. Чим би се човек машио новина (или само промолио главу на улицу) видео би Јеленино насмејано лице и мали, тек приметни, младеж изнад усне док је са свих страна допирао њен мелодични глас (почела је да пева, плоче су се сүстизале). Ускоро је добила ангажман у филму неког малог редитеља. Филм је, на фестивалу у Пули, добро примљен, чак изнад сваког очекивања и, убрзо, стиже у нашу варош као киша сушној земљи. Варошани су га гледали све док копија није постала потпуно неупотребљива, искрзана, покидана и изгребана. Многи су, у новчаницима, као реликвију, имали по квадратнић филма у којем је Јелена, скоро све време, играла нага. Не поседовати то парче целуоида било је, у вароши, незамисливо.

Њен младеж, идентичан ономе изнад усне, али на Венерином брегу, за који сам некад само ја знао сада више ни за кога није био скривен. Осећао сам се пониженим, превареним. Био сам, заправо, сам крив. Уосталом, Јелена није губила време. Оставила ме је исте вечери када је проглашена за најлепшу тинејџерку. Њеним родитељима пријала је популарност, и сами су се грејали на њој, али када Јеленин филм стиже у нашу варош препуну ишчекивања, нису издржали. После прве пројекције, и коментара од којих је брујала сала а потом и чаршија, продадоше све у бесцење и одоше у Београд.

Пдолазиле су године. Јелена је бивала све траже-нија глумица. Виђао сам је само на насловним странама разних ревија, на душлерицама, у телевизијским емисијама и у биоскопу. Нисам пропуштао ниједан њен филм, све што су о њој писали незасито сам гутао. Завидео сам јој.

Како је све то чудно, мислио сам. Док ја чамим у варошкој монотонији, она има богат, динамичан, пун живот. А све је почело изненада, случајно, у игри, мојом иницијативом. Она је постала звезда а ја само угледни варошки инжењер којег прождире анонимност чим крочи из круга фабрике или варошког атара.

Онда се случај, још једном, хитро, поиграо.

Са једног од бројних, службених, путовања донео сам комплет отварача за флаше који не оштећује затварач тако да се може опет употребити. Када сам ку-

повео ту ситницу нисам ни слутио да ће ми, из основа, променити живот.

После неког времена на излету ухватио сам младу змију, не дужу од петнаестак сантимера, и не знајући шта ћу с њом, стрпао сам је, живу, у флашу с пивом. Флашу сам, потом, пажљиво затворио и сутрадан, с намером да се нашалим са симпатичним пословођом продавнице у којој сам годинама пазарио, однео је у радњу баш некако у време када је била препуна купаца. Пословођа је био пренеражен. Није могао да схвати како је змија доспела у флашу, пресамитио се од извињавања и љубазности спреман да замени пиво и ствар слегне. Управо када сам хтео да му објасним шта се, заправо, збило неко ме је подлактио и саучеснички повукао на страну. Био је то мој друг из средње школе (једва сам га препознао јер смо престали да се дружимо чим сам отишао на студије а он остао у вароши да ради у локалним новинама). „Слушај”, рекао је, „ниси луд да тек тако пређеш преко свега. Препусти ствар мени. Направићу текст за ВЕЧЕРЊЕ НОВОСТИ да ће одјекнути као „бомба”. У хипу сам осетио да је куцнуо час за мој продор у свет познатих.

ПОСЛОВОЂА

Већ сутрадан у НОВОСТИМА, на пола странице, писало је о змији у флаши с пивом и, наравно, о мени као злосрећном купцу. Потом су се за случај заинтересовали дописници и сарадници других листова.

Мој школски друг више се није одвајао од мене. У локалним новинама објавио је целу страну о змији у пиву. Била је ту и моја слика неупоредиво већа него када су, у истим новинама, писали о производњи, успесима и проблемима фабрике. Моја популарност нагло је расла, ширила се и прождирала све друге теме.

Тржишни инспекторијат повео је истрагу. Ствар је постала веома озбиљна али више нисам имао куд. Нисам смео да се повучем. Пословођа продавнице дао је изјаву да сам стална и дугогодишња муштерија и да не верује да сам ја ставио змију у флашу. Зашто бих? Таман посла. И како? Уосталом, комисијски је утврђено да је затварач нетакнут.

СТИГАО ЈЕ И ПОЗИВ ОД ОМЕРА КАРАБЕГА ДА ГОСТУЈЕМ У ТЕЛЕВИЗИЈСКОМ ДНЕВНИКУ. Наравно, нисам чекао да ме два пута позову. „Кад сутра кренете на викенд”, рекао је Карабег у четвртак увече, „вероватно ћете понети и пиће али добро пазите (камера је у, крупном плану, снимила флашу са змијом и при том се лепо видела етикета произвођача) да вам се не деси, као инжењеру Петру Новаковићу (камера прелази на моје блажено лице) да купите пиво у коме се, као у овој флаши, купа и права правцата змија”.

Сутрадан је критичар Олга Божичковић, у ПОЛИТИЦИ, хвалила телевизијски Дневник, посебно разговор са мном због аутентичности, правременог реаговања, отворености и свежине. Из пиваре су енергично порицали да било шта може, приликом пуњења, да упадне у флашу а понајмање змија. Све узаман: дописници су неуморно јављали да се пиво све мање продаје. Најзад, из пиваре је стигло љубазно писмо којим ме моле да им јавим када могу да будем њихов гост и уверим се да не постоји ни теоретска могућност да се нешто нађе у флаши пива. После некорико дана из пиваре су послали ауто по мене. Лепо су ме дочекали, показали све погоне, посебно електронску контролу чистоће флаша и пуњења, новине су, потом, објавиле моје мишљење о технологији и контроли. Све је красно, рекао сам, и контрола је збиља ригорозна али ја сам, ипак, у продавници купио флашу пива у којем је била змија.

Појавиле су се вести да су у флашама с пивом нађени каменчићи, кликери и једна спајалица.

Пиво се све мање пило, у пиварама је расла напетост.

У пропаганди пиваре су, наједном, дошли на идеју да сниме телевизијску рекламу о њиховом пиву. Идеја је сулуда, рекли су, али више нисмо у прилици да бирамо и размишљамо.

Неки несавесни радник, рекао сам у теве споту, после електронске контроле пуњења, у флашу мог омиљеног пива ставио је змију. Затајио је, значи, фактор човек. Међутим, када је реч о пиву ништа не сме да затаји нити да ме отргне од мог омиљеног пића. (Камера лагано прелази са флаше у којој је змија и хвата, у крупном плану, тренутак када грабим другу флашу, бацајуем главу и, жмурећи, пијем с уживањем).

Снимање је трајало један сат, можда, чак, и мање. Реклама, од тридесет секунди, приказивана је сваке вечери у ударно време, пре другог Дневника. За тај посао добио сам хонорар који је знатно премашио моју двогодишњу плату. Наравно, новац није битан. Њега имам довољно а, ево, стигло ме је, најзад, и оно за чиме сам толико чезнуо: популарност. Сада је Јелена могла, сваке вечери, пре Дневника, да ме гледа и слуша. Све чешће сам се појављивао на страницама разних ревија, умовао о свакојаким будалештинама које су занимале читаоце а свакодневно сам, буквално, био затрпан писмима и понудама за брак. У кафанама сам се, с муком, бранио од знаних и незнаних који су хтели да ме часте пивом. Испијао сам, флашу за флашом, жмурећи, препун сласти, стојећи уз шанк. У пићу, говорио

сам, стварно ужива само онај што пије из флаше и одбијао чаше које су ми конобари, у прво време, сервилно нудили.

Онда је, наједном када сам се најмање надао, случај задао завршни ударац.

Када сам, прошлог четвртка, одвезао кола на сервис, дан је био врео, паклен, створен за пиво. Чим сам дошао кући, зграбио сам флашу, нагнуо и, о ужаса, нештот ме засекло. Шикнула је крв. Наједном сам малаксао. Жена се унезверила, почела је да плаче. Крви је било свуда. Зашто ли само плаче, мислио сам и, чини ми се, мрзео сам је у том тренутку. Уместо да нешто предузме, да позове хитну помоћ брисала ми је крв која је куљала, човече. Нисам могао да говорим. Рана није била на усни, већ унутра. Имао сам утисак да сам читав расечен. Најзад се жена освестила, позвала ХИТ-НУ. С друге стране жице, дежурна сестра, ко ли, распитивала се за моје генералије, године, шта сам прогутао, стотину глупости је хтела да зна. Време је пролазило, крварио сам све више и све теже дисао. Најзад се смиловала и поручила да дођем. „Али“, рекла је моја жена сва у сузама, грцајући „како да дође? Он крвари, молим вас!“ Сестра је остала одлучна: „Шта има да ме молите? Немамо слободних кола. Нека дође таксијем“. Добро је, бар, да је споменула такси јер се, сигурно, моја добра Тереза, у оноликом страху, тога не би сетила. После многих молби преклињања један таксиста је пристао да дође (остали су рекли да им се не исплати јер је болница близу) а када ме је видео тражио је да протурим главу кроз прозор: пресвлаке су му нове.

Хитно су ме пребацили у операциону салу и доктор Војводић је, не часећи, јер сам већ почео да се гушим и губим свест, обавио трахеотомију. Сложена, вишечасовна, операција једњака показала је да сам прогутао неколико комадића стакла и због тога ћу остатак живота дисати тешко, шиштећи кроз ружну, одбојну канилу.

Сад седим у кревету, наслоњен о јастук и листовима, безвољно, ревије преплављене Јелениним фотосима. Гледам у њен мали, једва приметни, младеж изнад усне и мислим, без страсти, на исти такав са Венериног брега који сам, некад давно, само ја љубио. Доктор Војводић је, пре пола часа, обавио посету и одлучио да ме отпусти. Физички се осећам изврсно; психички сам сасвим пропао. Руина. Бивши човек.

Све је, рекох, почело изненада, случајно, у безазленој игри и жељи за публицитетом. Питам се да ли то мало популарности мора толико да кошта?

ПОРТОГА